

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/43/2020
Identifikačné číslo spisu: 2019200317
Dátum vydania rozhodnutia: 25.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2019200317.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľa): BaF TRADING s.r.o., so sídlom Tomášikova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 45 378 771, zastúpený: VGD Legal s.r.o., so sídlom Moskovská 13, 811 08 Bratislava, IČO: 51 019 957, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o všeobecnej správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. 101909924/2019 zo dňa 09.08.2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 14S/110/2019-172 zo dňa 16. decembra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť

- zamietla v časti smerujúcej proti výroku rozhodnutia, ktorým krajský súd zamietol žiadosť žalobcu o odpustenie zmeškania lehoty,
 - odmieta v časti smerujúcej proti výroku rozhodnutia, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť proti uzneseniu sp. zn. 14S/110/2019-153 zo dňa 06. novembra 2019.
- Účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Žalobca sa všeobecnou správnu žalobou podanou na Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 101909924/2019 zo dňa 09.08.2019, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového

úradu Trnava č. 100981303/2019 zo dňa 26.04.2019 vydané podľa § 68 ods. 5 a 6 Daňového poriadku o určení rozdielu dane z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie máj 2017 vo výške 789 319,58 eur.

2. Krajský súd uznesením č. k. 14S/110/2019-153 zo dňa 06. novembra 2019 (ďalej len „rozhodnutie súdneho úradníka“) konanie zastavil z dôvodu, že žalobca nezaplatil súdny poplatok splatný podaním žaloby ani v lehote určenej súdom na jeho zaplatenie a to napriek poučeniu o právnych následkoch spojených s jeho nezaplatením.

3. Krajský súd uznesením č. k. 14S/11/2019-172 zo dňa 16. decembra 2019 (ďalej aj „uznesenie“) zamietol sťažnosť žalobcu proti rozhodnutiu súdneho úradníka, ako aj žiadosť žalobcu o odpustenie zmeškania lehoty. V odôvodnení uviedol, že k zastaveniu konania došlo v súlade so zákonom, pretože žalobca ani na výzvu súdu nezaplatil súdny poplatok aj napriek skutočnosti, že bol poučený o následkoch jeho nezaplatenia. V súvislosti so žiadosťou žalobcu o odpustenie zmeškania lehoty poukazoval na skutočnosť, že zákon síce umožňuje odpustiť zmeškanie lehoty, avšak z ospravedlniteľných dôvodov na základe objektívnych skutočností, nezávislých od vôle účastníka konania. Krajský súd konštatoval, že omyl spôsobený právnym zástupcom žalobcu pri preposielaní výziev na zaplatenie súdneho poplatku žalobcovi nepovažuje za ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenia

A)

4. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/, h/, f/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) a navrhol zrušiť uznesenie krajského súdu v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Krajskému súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci, keď nezohľadnil suspenzívny účinok sťažnosti proti rozhodnutiu súdneho úradníka, ktorý sa podľa jeho názoru vzťahuje aj na zastavenie konania z dôvodu nezaplateného súdneho poplatku. Keďže súdny poplatok uhradil 08.11.2019, teda v čase kedy rozhodnutie súdneho úradníka nebolo právoplatné, mal krajský súd prihliadnuť na dodatočné odpadnutie dôvodu pre zastavenie konania. V tejto súvislosti namietal aj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, poukazujúc na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/52/2017 a sp. zn. 2Cdo/204/2016, ktorý videl v tom, že krajský súd aj napriek skutočnosti, že došlo k splneniu poplatkovej povinnosti pred rozhodnutím o sťažnosti, nezrušil rozhodnutie súdneho úradníka.

6. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd nesprávne posúdil aj jeho žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty, pretože neakceptoval dôvody, ktoré nespočívali v úmysle zdržiavať konanie alebo mariť činnosť súdu. Omyl v komunikácii, ktorý opísal v žiadosti zo dňa 25.11.2019, považoval za objektívny dôvod pre odpustenie zmeškanej lehoty.

7. Opierajúc sa o judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky videl sťažovateľ nesprávnosť procesného postupu v tom, že krajský súd neakceptoval jeho dôvody na odpustenie zmeškanej lehoty na splnenie poplatkovej povinnosti a nezákonne zamietol sťažnosť proti rozhodnutiu súdneho úradníka. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd svojim procesným postupom porušil sťažovateľovo právo na spravodlivý súdny proces.

B)

8. Žalovaný sa nestotožnil s dôvodmi na podanie kasačnej sťažnosti a navrhol ju zamietnuť. Uviedol, že rozhodnutie predsedu senátu alebo sudcu správneho súdu o sťažnosti je konečným rozhodnutím, proti ktorému nie je prípustný ďalší opravný prostriedok.

9. Podľa názoru žalovaného krajský súd prijal správny záver, pretože omyl v komunikácii medzi právnym zástupcom a sťažovateľom nie je ospravedlniteľným dôvodom na odpustenie zmeškanej lehoty.

C)

10. Sťažovateľ v replike k vyjadreniu žalovaného v plnom rozsahu zotrval na kasačnej sťažnosti.

IV.

Právne názory kasačného súdu

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) ako súd kasačný preskúmal uznesenie krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia a dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je nutné v časti smerujúcej proti výroku, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť proti rozhodnutiu súdneho úradníka, odmietnuť podľa § 459 písm. c) S.s.p., pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému kasačná sťažnosť nie je prípustná a v časti smerujúcej proti výroku, ktorým krajský súd žiadosť sťažovateľa o odpustenie zmeškania lehoty zamietol, Najvyšší súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

12. Procesný inštitút odpustenia zmeškanej lehoty umožňuje, aby správny súd za kumulatívneho splnenia zákonných podmienok vecne prejednal oneskorene urobený procesný úkon účastníka konania, ktorý nebol vykonaný včas z ospravedlniteľného dôvodu.

13. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 8Sžp/7/2013 z 23.04.2013, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod sp. zn. R 107/2013 konštatoval, že: „Odpustenie zmeškanej lehoty predstavuje výnimočný zásah do plynutia zákonných lehôt. Zákon nestanovuje, aké dôvody je potrebné považovať za ospravedlniteľné, aby bolo možné odpustiť zmeškanú lehotu, posúdenie tejto ospravedlniteľnosti patrí konajúcemu súdu. Je len na úvahe súdu, akým spôsobom vyhodnotí účastníkmi uvádzané skutočnosti, pričom táto úvaha musí rešpektovať zákonné limity a byť náležite odôvodnená.“

14. Zo súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty na zaplatenie súdneho poplatku za podanie správnej žaloby odôvodňoval tým, že došlo k omylu pri zasielaní výzvy sťažovateľovi, ktorý v dôsledku konania právneho zástupcu nemal vedomosť o výzve na uhradenie súdneho poplatku z podanej správnej žaloby.

15. Podľa názoru kasačného súdu krajský súd správne konštatoval, že sťažovateľom uvádzané skutočnosti nie sú ospravedlniteľným dôvodom na odpustenie zmeškanej lehoty. Dôvod na odpustenie zmeškanej lehoty, ktorý uvádzal sťažovateľ vo svojej žiadosti, nemal povahu takej prekážky, ktorá by mu objektívne znemožňovala vyrubení súdny poplatok zaplatiť v stanovenej lehote. Uvedené procesné správanie sťažovateľa je navyše podľa názoru kasačného súdu v rozpore s princípom procesnej diligencie účastníkov správneho súdneho konania, keďže je predovšetkým v záujme sťažovateľa, aby riadne a včas splnil poplatkovú povinnosť, ktorá vznikla už podaním správnej žaloby.

16. Najvyšší súd sa vecne nezaoberal ostatnými sťažnostnými bodmi, ktorými sťažovateľ napádal rozhodnutie krajského súdu v časti zamietnutia sťažnosti proti rozhodnutiu súdneho úradníka, a to z dôvodu, že proti rozhodnutiu krajského súdu o sťažnosti zákon nepripúšťa opravný prostriedok (§ 162 S.s.p.). Keďže kasačná sťažnosť je v S.s.p. zaradená v piatej časti tohto zákona, ktorá upravuje opravné prostriedky, je zrejmé, že proti uzneseniu o sťažnosti nemožno pripustiť ani kasačnú sťažnosť. Ide teda o osobitne upravenú výnimku z pravidla o prípustnosti kasačnej sťažnosti proti každému právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (§ 439 ods. 1 S.s.p.), ktoré sú inak ustanovené § 439 ods. 2 S.s.p. Rozhodnutie krajského súdu v časti o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu súdneho úradníka je preto v

súlade s deklaroványm princípom procesnej ekonómie konečným rozhodnutím.

17. V kontexte uvedeného dospel kasačný súd k záveru, že aj keby sťažovateľom uvádzané skutočnosti predstavovali ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškanej lehoty, nemalo by to relevantný vplyv na výrok rozhodnutia krajského súdu o sťažnosti proti rozhodnutiu súdneho úradníka.

18. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S.s.p.

19. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.